

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1779	Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 7,11-16) 7 Ὀκτωβρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ἀνάστασι τῶν νεκρῶν

Μία σκηνὴ φρίκης καὶ πένθους, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ κάθε δευτερόλεπτο σκηνοθετεῖ παντοῦ ὁ θάνατος, περιγράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Ἔνας νέος, «*υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ*» (Λουκ. 7,12), ὑπέκυψε. Τὸ μεϊδιάμα πάγωσε, τὰ μάτια ἔσβησαν, τὰ χεῖλη σφράγισαν. Τὸ ἄνθος, πρὶν ἀκόμη δῶση καρπό, ἔπεσε. **ἜΩ θάνατε, πόσο σκληρὸς εἶσαι!**

Ἡ ὅλη ἡ μικρὴ πόλις τῆς Ναὶν συγκινήθηκε. Καὶ τὴν ὥρα τῆς κηδεῖας «*ὄχλος πολὺς*» συγκεντρώθηκε. Βαδίζουν ἀργὰ πρὸς τὸ νεκροταφεῖο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Θρῆνοι ἀκούγονται. Δυστυχισμένη **χῆρα μάνα** κλαίει ἀπαρηγόρητη.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ νεκρικὴ πομπὴ βγαίνει πρὸς τὰ μνήματα, κάποιος «Ξένος» πλησιάζει. Ποιὸς εἶνε; Ἀπευθύνεται στὴ μάνα καὶ τῆς λέει: «**Μὴ κλαῖε**» (ἐ.ἀ. 7,13). Μὰ πῶς νὰ μὴν κλαίῃ, Ξένε; Πρὸ ἐτῶν, νέα ἀκόμη, βάδισε τὸν ἴδιο δρόμο συνοδεύοντας στὸν τάφο τὸ σύζυγο, καὶ τώρα πηγαίνει πάλι ἐκεῖ, νὰ θάψῃ δίπλα στὸ σύζυγο τὸ μονογενῆ τῆς γιου· καὶ μετὰ νὰ γυρίσῃ σπιτί μόνη-ἔρημη. Κλαίει, Ξένε, κι ἀντιλαλοῦν τὰ βουνα ἀπ' τὸν πόνο τῆς· τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει κάθε μάνα ποὺ ὁ θάνατος τῆς ἄρπαξε ἕνα παιδί.

Ἄλλ', ὦ μάνα τῆς Ναὶν· αὐτὸς ὁ Ξένος δὲν εἶνε ἕνας κοινὸς θνητὸς ποὺ λέει μόνο παρηγορητικὰ λόγια. Ἔχει προέλευσι θεϊκὴ, ἀνέκφραστη: «*τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται;*» (Ἠσ. 53,9). Εἶνε παντοδύναμος. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ὑπόστασί του κρύβεται ἡ Θεότης. Ἐξουσιάζει τὸ σύμπαν, κρατᾷ τὰ κλειδιά τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Μία κίνησί του μπορεῖ νὰ ξαναφέρῃ ἀπ' τὸν ἄδη τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, νὰ τῆς πῆ· Γύρισε πάλι σὲ τοῦτο τὸ σῶμα ποὺ πρὶν λίγο τ' ἄφησες νεκρό! Καὶ νά, **ἡ διαταγὴ ἐκδίδεται**. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς –αὐτὸς εἶνε ὁ Ξένος– ἀγγίζει τὸ σκῆνωμα καὶ λέει: «*Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι*». «*Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ*» (ἐ.ἀ. 7,15).

«**Μὴ κλαῖε!**» Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ ν' ἀπευθύνεται σὲ κάθε ψυχὴ ποὺ πενθεῖ κάποιον

ἀγαπητό. «*Μὴ κλαῖε*» χῆρα γιὰ τὸ σύζυγό σου, ὀρφανὸ γιὰ τὸν πατέρα σου, μανάδες γιὰ τὰ παιδιά σας. Μὴν κλαῖτε, **οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν!**

* * *

● **Ναί, οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν!** Νὰ εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό, ἀγαπητέ. Τὸ φωνάζουν μάρτυρες πολλοί. **Τὸ κηρύττει ἡ φύσις** ποὺ μᾶς περιβάλλει. Παρατηρήστε. Νεκρὴ δὲν παρουσιάζεται τὸ χειμῶνα; Γυμνὰ τὰ χωράφια, σαβανωμένα μὲ τὸ χιόνι· ξερὰ τὰ δέντρα, χωρὶς οὐτ' ἕνα φύλλο· βουβὰ τὰ πουλιά· παγωμένες οἱ λίμνες καὶ τὰ ποτάμια, ἐρημιὰ στὰ δάση, εἰκόνα θανάτου. Κι ὅμως ἐμεῖς κάθε ἀνοιξὶ δὲν βλέπουμε τὴν ἀνάστασι τῆς φύσεως; Δὲς τὸ **σπόρο**· καθὼς θάβεται στὴ γῆ καὶ σαπίζει, γιὰ νὰ βλαστήσῃ μετὰ, γίνεται ἕνας ἄφωνος κήρυκας τοῦ μυστηρίου τῆς ἀναστάσεως. Ρωτᾶς πῶς θ' ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί; Ἐκεῖνος ποὺ διατάζει τοὺς σπόρους νὰ βλαστήσουν, ἐκεῖνος θὰ διατάξῃ καὶ τὰ νεκρά μας σώματα νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τοὺς τάφους. Ὅταν ἕνας ξένος φυσιοδίφης, ὁ Μπυφφόν, πλησίαζε νὰ πεθάνῃ κ' οἱ δικοὶ του θρηνοῦσαν, τοὺς εἶπε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ κῆπο. Ἦταν χειμῶνας κι ὅλα νεκρά. «*Νὰ ὁ θάνατος*», τοὺς λέει: «*ἀλλὰ ποιὸς ἀμφιβάλλει ὅτι τὰ δέντρα θὰ ξαναθίσουν;* Καὶ γιὰ μένα ποὺ πεθαίνω μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι τὸ σῶμα μου θ' ἀναστηθῇ ὠραιότερο. **Μὴ ἀνοιξὶ τοῦ Θεοῦ μᾶς περιμένει...**».

● Ἄλλα περισσότερο ἀπὸ τὴ φύσι ἄς προσέξουμε τὴ μαρτυρία τῆς ἁγίας Γραφῆς. **Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη προφητεύει**. Ὁ προφήτης Ἰεζεκιὴλ εἶδε ὄραμα (κεφ. 37ο). Ὁ Κύριος τὸν μεταφέρει σὲ μιὰ πεδιάδα γεμάτη ἀνθρώπινα ὀστά. Κ' ἐνῶ ὁ προφήτης τὰ βλέπει περίλυπος, φωνὴ Κυρίου τὸν ἐρωτᾷ: «*Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστά αὐτὰ μποροῦν νὰ ξαναζήσουν;*». «*Σὺ γνωρίζεις, Κύριε*», ἀπαντᾷ ὁ προφήτης. Ὁ Κύριος τὸν διατάζει νὰ κηρύξῃ στὰ ὀστά, κι αὐτὸς κάνει τὸ περίεργο κήρυγμα. «*Τὰ ὀστά τὰ ξηρά*», λέει, «*ἀκούσατε λόγον Κυρίου...*» (Ἠεζ. 37,4). Καὶ νά, γίνεται σεισμὸς, τὰ ἀναριθμητὰ ἐκεῖνα σκορπισμένα ὀστά τρίζουν, τρέχουν

τὸ ἓνα πρὸς τὸ ἄλλο, συναρμολογοῦνται σὲ σκελετούς, φυτρώνουν πάνω τους σάρκες καὶ νεῦρα καὶ καλύπτονται μὲ δέρμα. Τώρα ὅλη ἡ πεδιάδα γέμισε ἀπὸ σώματα, ἀλλὰ πτώματα, δίχως πνεῦμα. Κατ' ἐντολὴν τοῦ Κυρίου ὁ προφήτης κηρύττει πάλι, καὶ τότε ἔρχεται πνεῦμα, τὰ πτώματα ζωντανεύουν, κινοῦνται, σηκώνονται καὶ παρατάσσονται ὄρθια, σχηματίζουν στρατιές. Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ὄραμα μᾶς δίνει μιὰ εἰκόνα τῆς μελλοντικῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. «*Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις*», εἶπε ἡ φωνὴ τοῦ προφήτου, ἡ μαρτυρία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Ψα. 26,19).

● **Καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη τὸ βεβαιώνει.** Ὁ Κύριος ἀπεκάλυψε· «*Ἄμην ἄμην λέγω ὑμῖν ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται... Μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ἧ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως*» (Ἰω. 5,25-29). Ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος κήρυξε τὴν ἀλήθεια τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ Ἀρείου πάγου, ἐνῶ οἱ ὑλισταὶ ἐπικούρειοι τὸν εἰρωνεύονταν (βλ. Πράξ. 17,16-34). Ἄλλ' αὐτὸ δὲν στάθηκε ἱκανὸ ν' ἀνακόψη τὸ ἀποστολικὸ κήρυγμα, ποὺ θεμελιώδες ἄρθρο του ἦταν ἡ ἀλήθεια ποὺ μπηκε στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως· «**Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν**» (ἄρθρ. 11).

Καὶ ὄχι μόνο ἡ διδασκαλία ἀλλὰ καὶ **θαύματα** τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀνάστασι. Οἱ τρεῖς νεκροὶ ποὺ ἀνέστησε ὁ Κύριος (ὁ υἱὸς τῆς χήρας, ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου, ὁ τεταρταῖος Λάζαρος), οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀναστήθηκαν τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ «*καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς*» (Ματθ. 27,53), ἡ Ταβιθά καὶ ὁ Εὐτυχὸς ποὺ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἀνέστησαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος, ὅλοι αὐτοὶ εἶνε οἱ προ-ἀγγελοὶ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως.

Ἄλλ' ἐκεῖνο ποὺ περισσότερο ἀπ' ὅλα δημιουργεῖ τὴν πεποίθησι ὅτι οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν εἶνε ἡ **ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ**. Ἐκεῖ στηρίζονται ὅλες οἱ προσδοκίαι τοῦ Χριστιανοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει θριαμβευτικά· «*Νυνὶ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο*» (Α' Κορ. 15,20).

* * *

Οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων ἔθαβαν τοὺς νεκρούς, ἀγαπητοί μου, μὲ πίστι στὴν ἀνάστασι· ὁ θάνατος λεγόταν *ὑπνος*, τὰ νεκροταφεῖα *κοιμητήρια*· στὶς ἐπιγραφές τῶν τάφων δὲν ἔγραφαν «πέθανε» ἀλλὰ «κοιμήθηκε», καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου ἐθεωρεῖτο γέννησι σὲ νέο κόσμο. Ὅταν μαρτύρησε ὁ ἅγιος Πολύ-

καρπος Σμύρνης, οἱ Χριστιανοὶ συνέλεξαν τὰ ὄστα του «*τὰ τιμιώτερα λίθων πολυτελῶν*» (Πολυκ. μαρτ. XVIII), κι ἀπὸ τότε ἐώρταζαν κάθε χρόνο τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του ὡς ἡμέρα γενεθλίων. **Θάνατος = τοκετός, νέα γέννησις.** Ὡ μακαρία ἐποχή!

Σήμερα **τὸ πιστεύουμε αὐτό;** Ἡ ἀλήθεια τῆς ἀναστάσεως δὲ λάμπει στὶς καρδιές τῶν Χριστιανῶν ὅπως τότε. Ἡ ὑλιστικὴ ἀντίληψι κλότισε τὴν πίστι, σκόρπισε ἀμφιβολία. Γι' αὐτὸ σὲ θανάτους συγγενῶν δὲν τρέχει τὸ παρήγορο δάκρυ τοῦ πιστοῦ, ἀλλ' ἀκούγονται οἱ κοπετοὶ τῶν εἰδωλολατρῶν. Κλείνονται στὸ σπῆτι σὰν σὲ τάφο, ἀπ' τὸν ἓνα τάφο πᾶνε στὸν ἄλλο. Ἔτσι κάνουν ὅσοι ἔπαψαν νὰ πιστεύουν στὸ Χριστὸ ποὺ εἶπε «*Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ*» (Ἰω. 11,25).

Τί στάσι τηρεῖ ὁ πιστὸς μπρὸς στὸ θάνατο; Διαφέρει κ' ἐδῶ ἀπὸ τὸν ἄπιστο. Λυπᾶται βέβαια, ἀλλ' ὄχι ὅπως «*οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα*» (Α' Θεσ. 4,13). Ὁ ἄπιστος κλαίει γιὰ ὀριστικὴ ἐξαφάνισι τοῦ νεκροῦ, ὅπως νομίζει, ὁ πιστὸς κλαίει γιὰ ἓνα προσωρινὸ ἀποχωρισμό. Τὸν ἀποχαιρετᾶ, ὅπως ἂν πηγαινε ταξίδι. Ἐνῶ τοῦ δίνει τὸν τελευταῖο ἀσπασμό, εὔχεται μυστικά· «Ἀγαπητέ μου πατέρα, μητέρα, ἀδελφέ, σύζυγε, παιδί, καλὴ συνάντησι στοὺς οὐρανοὺς!». Καὶ μὲ τὴν πίστι, ποὺ κάνει τὸ μέλλον παρόν, ἀκούει ἀπὸ τώρα τὸ ἀρχαγγελικὸ πρόσταγμα «*Νεκροί, ἀναστηθῆτε!*», ποὺ θ' ἀκουστῆ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Τότε, μέσα στὶς μυριάδες ἐκείνων ποὺ θ' ἀναστηθοῦν, θὰ δῆ τὸν ἄνθρωπό του ἀπείρως ὠραιότερο ἀπ' ὅ,τι ἐδῶ. Πόσο διαφέρει ὁ κόκκος τοῦ σίτου ἀπὸ τὸ στάχυ! Ἀσυγκρίτως περισσότερο θὰ διαφέρουν τὰ σώματα τῆς ἀναστάσεως ἀπ' αὐτὰ ἐδῶ. Θὰ εἶνε λεπτά, ἐλαφρά, φωτεινά, σὰν τὸ σῶμα τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἔτσι ἀντικρύζει τὸ θάνατο τῶν δικῶν του ὁ πιστὸς. Ὅσο **γιὰ τὸν ἑαυτό του**, πιστεύει στὴ Γραφή καὶ μένει σὲ ἐγρήγορι καὶ ἐπιφυλακὴ περιμένοντας τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος «*ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός*». Δὲν κάνει σὰν τὶς μωρὲς παρθένες, νὰ βρεθῆ ἀνέτοιμος στὴ φωνὴ «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται*» (ἔξοπιστ. Μ. Εἰβ.). Στολίζει τὸν ἑαυτό του κάθε μέρα μὲ ἔργα ἀρετῆς. Γι' αὐτὸ βλέπει τὸ θάνατο ὄχι σὰν δῆμιο ἀλλὰ σὰν ἄγγελο ποὺ θὰ τὸν μεταφέρει στὸν κόσμο τῶν πνευμάτων. Ἐκεῖ θὰ προγεύεται τὴ μακαριότητα, κατὰ τὸ λόγο «*Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι*» (Ἀπ. 14,13), ἕως ὅτου τὴν ἡμέρα ἐκείνη ψυχὴ καὶ σῶμα θὰ ξανασυναντηθοῦν ὑπὸ νέες ἀνέκφραστες συνθήκες, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ ἔτσι πλήρη τὸ μισθὸ γιὰ ὅσα ἔπραξε τώρα ἐδῶ στὴ γῆ ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**